NORAKSTS
Lieta Nr.A42475606
AA43 - 2763 - 11/13

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 31.oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja S.Kanenberga,
tiesneši I.Amona un V.Poķis,

piedaloties pieteicēja *M.J.* pilnvarotajam pārstāvim *M.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Ministru prezidenta pārstāvim *A.Š.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *M.J.* pieteikumu par Ministru prezidenta 2006.gada 13.jūlija rīkojuma Nr.353 „Par disciplinārsoda piemērošanu *M.J.*" atcelšanu un zaudējumu atlīdzināšanu, sakarā ar *M.J.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 30.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Ministru prezidenta 2006.gada 9.maija rezolūciju Nr.18/SAN-610/7390 ierosināta disciplinārlieta pret */darbavieta/ /amats/ M.J.*

Ar Ministru prezidenta 2006.gada 24.maija rīkojumu Nr.248 „Par disciplinārlietas izmeklēšanas komisiju" izveidota disciplinārlietas izmeklēšanas komisija (turpmāk – Komisija).

2006.gada 10.jūlija slēdzienā (turpmāk – arī Slēdziens) Komisija secināja, ka *M.J.* ir izdarījis disciplinārpārkāpumu, kas izpaužas kā ar nodomu izdarīta prettiesiska rīcība (pilnvaru pārsniegšana, radot morālu kaitējumu valsts civildienestam) – iejaukšanās kriminālprocesā. Proti, *M.J.*, būdams */darbavieta/ /amats/*, pieņemot lēmumu uzdot Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) ģenerāldirektoram izvērtēt procesa virzītāja pieņemtā lēmuma tiesiskumu, ir pārsniedzis */darbavieta/ /amats/* noteiktās dienesta pilnvaras, līdz ar to ir izdarījis Ministru kabineta 1994.gada 16.augusta noteikumu „Par ierēdņu disciplinārsodiem" (turpmāk - Ierēdņu disciplinārsodu noteikumi) 18.panta otrajā daļā paredzēto disciplinārpārkāpumu.

Ņemot vērā dienesta slēdzienā konstatētos apstākļus un disciplinārpārkāpuma raksturu un būtisko morālo kaitējumu, kāds nodarīts valsts civildienestam, un pamatojoties uz Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 5.panta otro daļu un 18.panta otro daļu, Komisija ierosināja Ministru prezidentam disciplināri sodīt */darbavieta/ /amats/ M.J.*, piemērojot disciplinārsodu – pazemināšanu amatā uz trim gadiem.

[2] Ar Ministru prezidenta 2006.gada 13.jūlija rīkojumu Nr.353 „Par disciplinārsoda piemērošanu *M.J.*" (turpmāk – Rīkojums) *M.J.* piemērots disciplinārsods – pazemināšana amatā uz trim gadiem.

[3] 2006.gada 1.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *M.J.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Rīkojuma atcelšanu un pienākuma uzlikšanu Ministru prezidentam pieņemt lēmumu par pieteicēja 2006.gada 7.jūlija iesniegumu Nr.01/1644 par prēmijas piešķiršanu.

[4] 2008.gada 4.februāra tiesas sēdes laikā iesniegti pieteikuma papildinājumi par mantiskā zaudējuma, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2008.gada 30.maija spriedumu noraidīja pieteikumu daļā par Rīkojuma atcelšanu un mantisko zaudējumu, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu, kā arī izbeidza tiesvedību daļā par pienākuma uzlikšanu Ministru prezidentam pieņemt lēmumu par prēmijas piešķiršanu saistībā ar pieteicēja 2006.gada 7.jūlija iesniegumu Nr.01/1644.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 30.maija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību.

[7] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 11.decembra spriedumu pieteikums daļā par Rīkojuma atcelšanu un atlīdzinājumu noraidīts, kā arī atstāts negrozīts Administratīvās rajona tiesas spriedums daļā par tiesvedības izbeigšanu.

Nepiekrītot minētajam spriedumam, pieteicējs iesniedza kasācijas sūdzību.

[8] Ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) 2010.gada 20.maija spriedumu nolemts atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 11.decembra spriedumu daļā, ar kuru noraidīts pieteikums, un lietu šajā daļā nosūtīt jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[8.1] Apelācijas instances tiesa nav ievērojusi likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 8.punktu un nav kopsakarā ar šo normu vērtējusi pieteicēja sagatavoto */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstuli.

[8.2] No likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 7. un 8.punkta izriet plašas pilnvaras ģenerāldirektoram vērsties pret prettiesisku ierēdņa rīcību. Viņam ir gan disciplinārlietas ierosināšanas tiesības, gan lēmumu atcelšanas tiesības. Vienlaikus šīs tiesības izmantojamas, ja speciālajās tiesību normās nav noteikts citādi. Tā kā Finanšu policijas izmeklētāja lēmums taisīts

kriminālprocesa ietvaros, viņa rīcība un lēmumi apspriežami arī pēc Kriminālprocesa likuma normām.

Kriminālprocesa likuma 9.pants noteic kriminālprocesuālā pienākuma principa saturu, tostarp, uzsāktā kriminālprocesā ikvienas personas pienākums ir ievērot likumā noteikto procesuālo kārtību; procesuālās prasības tiesiskuma un pamatotības apstrīdēšana tiek veikta Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā. Izmeklētājs kriminālprocesā ir padots sava tiešā priekšnieka, uzraugošā prokurora, amatā augstāka prokurora norādījumiem vai izmeklēšanas tiesneša priekšrakstiem (Kriminālprocesa likuma 29.panta pirmās daļas 5.punkts). Vienīgi šīs amatpersonas var atcelt izmeklētāja kriminālprocesuālās prasības (lēmumus).

No iepriekšminētajām tiesību normām Senāts secināja, ka VID ģenerāldirektors nevar atcelt Finanšu policijas izmeklētāja kriminālprocesuālos lēmumus. Tomēr VID ģenerāldirektors var izmantot likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 8.punktā minētās tiesības un ierosināt disciplinārlietu pret VID ierēdni, ja viņa rīcībā saskatāmas likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 28.panta pirmajā daļā minēto disciplinārpārkāpumu pazīmes: likumu neievērošana, varas vai dienesta stāvokļa ļaunprātīga izmantošana, dienesta pilnvaru pārsniegšana, noteikto pienākumu neizpildīšana vai pienākumu pienācīga nepildīšana, kā arī citas ierēdņu disciplinārsodu likumā noteikto pārkāpumu pazīmes.

[9] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 15.oktobra spriedumu pieteikums daļā par Rīkojuma atcelšanu un ar to nodarīto mantisko zaudējumu, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu noraidīts.

[10] Ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) 2011.gada 13.maija spriedumu nolemts atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 15.oktobra spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[10.1] Kā jau tas izriet no Senāta 2010.gada 20.maija sprieduma šajā lietā, kā arī no Senāta sprieduma līdzīgā lietā (*skat. 2009.gada 9.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-534 27.punktu*), VID ģenerāldirektora kompetence disciplinārlietu ierosināšanā pret jebkuru VID ierēdni, kas tam noteikta likuma „Par Valsts ieņēmumu dienesta" 4.panta otrās daļas 8.punktā, nav aprobežojama tikai ar faktiem, kas konstatēti kriminālprocesa ietvaros. Citiem vārdiem, ierēdņa disciplināratbildības konstatēšanai nav obligāti nepieciešams attiecīgajā kriminālprocesā pieņemts lēmums, uz kura pamata tad ir izdarāms secinājums par ierēdņa nepamatotu rīcību. Ja ir konstatējama ierēdņa prettiesiska rīcība, VID ģenerāldirektoram ir kompetence lemt par disciplinārlietas ierosināšanu.

[10.2] */darbavieta/* 2006.gadā (kad VID ģenerāldirektoram tika nosūtīta vēstule, par kuru vēlāk pret pieteicēju piemērota disciplināratbildība) atbilstoši */normatīvais akts/* 4.panta pirmajai daļai bija valsts pārvaldes iestāde, kas īsteno valsts politiku valsts civildienestā. No likuma 4.panta otrās daļas, kurā bija

ietverta pārvaldes kompetence, secināms, ka pārvalde bija funkcionāli augstākā iestāde civildienesta jautājumos tiešajā valsts pārvaldē. Tās kompetence kontrolēt minētā likuma, ierēdņu disciplinārsodu likuma un citu ar valsts civildienesta jomu saistīto normatīvo aktu piemērošanu iestāžu darbībā un atcelt to nelikumīgos lēmumus valsts civildienesta jomā atbilstoši likuma 2.panta trešajai daļai bija attiecināma arī uz specializēto valsts civildienestu, tostarp VID. */normatīvais akts/* 2.panta trešā daļa arī attiecināja uz */normatīvais akts/* 40.panta otro daļu, kas paredzēja pārvaldes tiesības ierosināt un izmeklēt jebkuru disciplinārlietu, uzdot to darīt attiecīgās iestādes vadītājam, pārņemt jebkuru disciplinārlietu, kā arī piemērot disciplinārsodu jebkuram ierēdnim. Uz šīs normas pamata */darbavieta/* nosūtīja VID ģenerāldirektoram 2006.gada 11.aprīļa vēstuli.

[10.3] No tiesību normu viedokļa */darbavieta/* nav kompetences iejaukties kriminālprocesā, bet ir plaša kompetence civildienesta jautājumos, tostarp attiecībā uz ierēdņu disciplināratbildību (kas izriet no ierēdņu rīcības tiesiskuma novērtēšanas). Nošķirot šos jautājumus, apgabaltiesai, atkārtoti izskatot lietu, ir jāizvērtē pieteicēja 2006.gada 11.aprīlī parakstītā vēstule VID ģenerāldirektoram. Ja vēstulē nav ietverta konkrētā kriminālprocesa tiesiskuma analīze vai ierēdņa darbību, par kurām bija ierosināts kriminālprocess, vērtējums, nevar uzskatīt, ka */darbavieta/* ir iejaukusies attiecīgajā kriminālprocesā.

[11] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja un lūdza pieteikumu daļā apmierināt, pamatojoties uz apelācijas sūdzībā norādīto argumentu pamata.

Atbildētāja pārstāvis apelācijas sūdzību neatzina un lūdza pieteikumu noraidīt, pamatojoties uz iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[12] Noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota un pieteikums ir apmierināms daļā, bet pieteikums daļā atstājams bez izskatīšanas.

[13] Apgabaltiesa lietā konstatē šādus faktiskos apstākļus:

[13.1] 2005.gada 24.oktobrī */darbavieta/* saņemta ierēdņa 2005.gada 20.oktobra sūdzība. Tajā norādīts, ka ar VID Finanšu policijas pārvaldes (turpmāk – FPP) izmeklētāja 2005.gada 18.oktobra lēmumu par papildus drošības līdzekļa piemērošanu krimināllietā Nr.15830107805 ierēdnim noteikts aizliegums ieņemt konkrētu ierēdņa amatu (kuru ierēdnis tajā brīdī ieņēma) VID. Ar VID ģenerāldirektora 2005.gada 19.oktobra rīkojumu ierēdnis atstādināts no amata, apturot atalgojuma izmaksu. Ierēdnis norāda, ka pārsūdz

iepriekš minēto rīkojumu un lūdz to atcelt daļā par atalgojuma izmaksas apturēšanu (*lietas 1.sējuma 18. lapa*);

[13.2] 2005.gada 25.oktobrī */darbavieta/* pieprasīja VID ģenerāldirektoram sniegt paskaidrojumus saistībā ar ierēdņa sūdzību par VID 2005.gada 19.oktobra rīkojumu un lietderības pamatojumu šāda rīkojuma pieņemšanai (t.sk., kāpēc ierēdnis netika pārcelts uz laiku citā amatā VID atbilstoši */normatīvais akts/* 37.pantam); pieprasījumu parakstījis pieteicējs (*lietas 1.sējuma 19.lapa*);

[13.3] 2005.gada 11.novembrī */darbavieta/* saņemts VID ģenerāldirektora paskaidrojums saistībā ar [13.2] pieprasījumu, norādot, ka VID 2005.gada 19.oktobra rīkojums izdots, pamatojoties uz VID FPP izmeklētāja kriminālprocesa Nr.15830107805 ietveros 2005.gada 18.oktobrī pieņemto lēmumu par papildus drošības līdzekļa piemērošanu ierēdnim. Uz laiku citā amatā VID ierēdnis netika pārcelts ierosināta kriminālprocesa dēļ un tādēļ kā VID visi amati saistīti ar pieeju informācijai; ierēdnis nav lūdzis atstādināšanas laikā ieņemt citu amatu (*lietas 1.sējuma 20.-22.lapa*);

[13.4] ar 2006.gada 17.janvāra lēmumu Nr.08/163, kas adresēts VID, */darbavieta/* nolēma uzlikt VID pienākumu izlemt jautājumu par ierēdņa pārcelšanu citā ierēdņa amatā VID, izmaksājot atlīdzību un zaudējumus, un pienākumu VID informēt */darbavieta/* par šā lēmuma izpildi. Lēmumā minēts, ka, ņemot vērā KPL 254.panta pirmajā daļā paredzētās tiesības procesa virzītājam pieņemt lēmumu par aizliegumu aizdomās turamajam pildīt konkrētus amata pienākumus, tad VID rīcība sakarā ar procesa virzītāja vēstuli, izdodot rīkojumu par ierēdņa atstādināšanu no konkrēta amata pienākumu pildīšanas, ir atzīstama par likumīgu, jo VID izpildīja procesa virzītāja pieņemto lēmumu, pamatojoties uz KPL 254.panta trešo daļu; lēmumu parakstījis pieteicējs (*lietas 1.sējuma 23.-24.lapa*);

[13.5] 2006.gada 24.janvārī VID FPP izmeklētājs krimināllietas Nr.15830107805 ietvaros pieņēmis lēmumu par papildus drošības līdzekļa noteikumu grozīšanu, ar kuru grozīja aizdomās turētājam ierēdnim piemērotā papildus drošības līdzekļa noteikumus, nosakot aizliegumu ieņemt amatus VID līdz kriminālprocesa pirmstiesas izmeklēšanas pabeigšanai (*lietas 1.sējuma 28.lapa*);

[13.6] 2006.gada 30.janvārī VID ģenerāldirektors izdeva rīkojumu Nr.219-p par ierēdņa atstādināšanas no amata pienākumu izpildes nosacījumu, nolemjot turpmāko ierēdņa atstādināšanu no amata piemērot atbilstoši kriminālprocesa virzītāja 2006.gada 24.janvāra lēmumam, kas norādīts [13.5] (*lietas 1.sējuma 27.lapa*);

[13.7] ar 2006.gada 1.februāra vēstuli (saņemta */darbavieta/* 2006.gada 8.februārī) VID informē */darbavieta/*, ka, pamatojoties uz 2006.gada 24.janvāra VID FPP izmeklētāja kriminālprocesa ietvaros pieņemto lēmumu par papildu drošības līdzekļa piemērošanu, un vadoties no KPL 254.panta trešās daļas prasībām, ierēdņa pārcelšana citā ierēdņa amatā VID nav iespējama. Vēstules pielikumā VID nosūta */darbavieta/* [13.5] un [13.6] minēto lēmumu kopijas (*lietas 1.sējuma 25.-26.lapa*);

[13.8] 2006.gada 27.februārī */darbavieta/* saņemta ierēdņa sūdzība par VID prettiesisku rīcību. Sūdzībā norādīts, ka 2006.gada 30.janvārī ierēdnis saņēma VID ģenerāldirektora rīkojumu Nr.219-p ([13.6]) un 2006.gada 10.februārī tika atbrīvots no ierēdņa amata pēc paša vēlēšanās. Tomēr VID joprojām nav izpildījis */darbavieta/* 2006.gada 17.janvāra lēmuma Nr.08/163 ([13.4]) 2.2.punktu, t.i., nav izmaksājis ierēdnim atlīdzību par prettiesiska VID ģenerāldirektora 2005.gada 19.oktobra lēmuma darbības laikā nodarītajiem zaudējumiem; Ierēdnis ir rakstveidā vērsies pie VID ģenerāldirektora, lūdzot izmaksāt viņam darba algu par laika periodu, kad tika prettiesiski atstādināts; lūdz uzlikt par pienākumu VID izpildīt */darbavieta/* 2006.gada 17.janvāra lēmuma Nr.08/163 2.2.punktu (*lietas 1.sējuma 31.lapa*);

[13.9] 2006.gada 14.martā */darbavieta/* vērsās VID ar pieprasījumu par paskaidrojumu un lietas materiālu pieprasīšanu sakarā ar ierēdņa sūdzību, kā arī, ievērojot */darbavieta/* 2006.gada 17.janvāra lēmuma Nr.08/163 2.2.punktu, ja VID vēl nav atlīdzinājis ierēdnim nodarītos zaudējumus (nepamatoti apturot darba samaksu), pamatojoties uz */normatīvais akts/* 4.panta otrās daļas 1.punktu, atkārtoti uzliek pienākumu VID ģenerāldirektoram nodrošināt šī uzdevuma izpildi, informējot */darbavieta/*; pieprasījumu parakstījis pieteicējs (*lietas 1.sējuma 32.lapa*);

[13.10] 2006.gada 14.martā */darbavieta/* vērsās Tieslietu ministrijā, lūdzot tiesību normu skaidrojumu, – vai KPL 254.panta pirmajā daļā ietverto jēdzienu – noteikts ierobežojums personai uz laiku pildīt konkrēta amata (darba) pienākumus – ir tiesības interpretēt un piemērot paplašināti, liedzot personai tiesības ieņemt amatus visā iestādē (*lietas 1.sējuma 29.lapa*);

nodarbošanās aizliegums ir ar procesa virzītāja lēmumu noteikts ierobežojums aizdomās turētajam vai apsūdzētajam uz laiku veikt noteikta veida nodarbošanos (darbības) vai pildīt konkrēta amata (darba) pienākumus) procesa virzītajam, nosakot šādu ierobežojumu, savā lēmumā jānorāda, kāda amata vai amatu pienākumus personai aizliegts pildīt, vai arī kāda veida nodarbošanos tai aizliegts veikt. Nav pieļaujama situācija, kad procesa virzītājs nosaka aizliegumu personai ieņemt amatus iestādē vispār, tos nekonkretizējot. Turklāt vienīgi procesa virzītājs ir kompetents izlemt par to, vai attiecīgajā iestādē persona var ieņemt kādu citu amatu (*lietas 1.sējuma 30.lapa*);

[13.12] 2006.gada 11.aprīlī */darbavieta/* vēstulē Nr.08/977 „Par VID rīcības likumības izvērtēšanu", kura adresēta VID, norāda, ka sakarā ar ierēdņa sūdzību un atbilstoši Tieslietu ministrijas sniegtajam skaidrojumam ([13.11]) VID FPP izmeklētāja 2006.gada 24.janvāra lēmums un VID 2006.gada 30.janvāra rīkojums Nr.219-p (Ierēdnim noteikts drošības līdzeklis – aizliegums ieņemt amatus VID vispār) ir vērtējams kā prettiesisks. Ievērojot minēto un pamatojoties uz */normatīvais akts/* 2.panta trešo daļu un 40.panta otro daļu, nolemts uzlikt pienākumu VID ģenerāldirektoram izvērtēt atbildīgo amatpersonu rīcības likumību prettiesiska drošības līdzekļa noteikšanā ierēdnim, par to informējot */darbavieta/*; vēstuli parakstījis pieteicējs (*lietas 1.sējuma 34.lapa*).

[13.13] 2006.gada 9.maijā, pamatojoties uz VID sniegto informāciju un */normatīvais akts/* 40.panta otro daļu, Ministru prezidents pieņēma lēmumu ierosināt disciplinārlietu pret */darbavieta/ /amats/ M.J.* par viņa rīcību, uzliekot pienākumu VID ģenerāldirektoram veikt izziņas izdarītāja darbības (procesuālo darbību kriminālprocesa ietvaros) likumības izvērtēšanu, tādejādi iejaucoties kriminālprocesa virzītāja lēmumu kriminālprocesa ietvaros pieņemšanā, izdarot darbības, kas pārsniedz viņam piešķirto amata tiesību un pilnvaru robežas un kas saistītas ar būtiska materiālā vai morālā kaitējuma nodarīšanu valsts civildienestam, līdz ar to, iespējams, izdarot Noteikumi Nr.158 18.panta otrajā daļā minēto disciplinārpārkāpumu; disciplinārlietas izmeklēšanai nolemts izveidot izmeklēšanas komisiju (*lietas 1.sējuma 38.lapa*).

[13.14] Ar Organizētās noziedzības un citu nozaru specializētās prokuratūras 2006.gada 18.maija lēmumu atcelts VID FPP izmeklētāja 2006.gada 24.janvāra lēmums par Ierēdnim papildus piemērotā drošības līdzekļa – noteiktas nodarbošanās aizlieguma, noteikumu grozīšanu (*lietas 43.lapa*).

[14] Pieteicējs ir pārsūdzējis tiesā Rīkojumu, ar kuru pieteicējs kā */darbavieta/ /amats/* ir saukts pie disciplinārās atbildības par Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 18.panta otrās daļas pārkāpšanu. Rīkojumā norādīts, ka pieteicējs ir izdarījis disciplinārpārkāpumu, kas izpaužas kā ar nodomu izdarīta prettiesiska rīcība (pilnvaru pārsniegšana, radot morālu kaitējumu valsts civildienestam) – iejaukšanās kriminālprocesā *(lietas 1.sējuma 97. – 100.lapa).*

[15] Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 18.panta otrā daļa noteic atbildību par ierēdņa (ierēdņa kandidāta) izdarītu darbību, kas pārsniedz viņam piešķirto amata tiesību un pilnvaru robežas, ja tas saistīts ar būtiska materiāla vai morāla kaitējuma nodarīšanu valsts civildienestam vai ar materiāla, fiziska vai morāla kaitējuma nodarīšanu fiziskai personai, vai ar materiāla vai morāla kaitējuma nodarīšanu juridiskai personai.

No iepriekš minētajiem apstākļiem izriet, ka lietā ir noskaidrojams, vai pieteicējs ir izdarījis darbību, kas pārsniedz viņam piešķirto amata tiesību un pilnvaru robežas.

[16] Kā izsecināms no Rīkojuma un Slēdziena *(lietas 105. – 127.lapa),* pieteicēja pārkāpums izpaužas faktā, ka pieteicējs kā */darbavieta/ /amats/* 2006.gada 11.aprīlī ir prettiesiski uzlicis pienākumu VID ģenerāldirektoram izvērtēt amatpersonas, kura veic kriminālprocesu, rīcības likumību drošības līdzekļa noteikšanā konkrētam Valsts ieņēmuma dienesta ierēdnim.

[17] Lietā pastāv strīds, vai iestāde pamatoti ir konstatējusi disciplinārpākumu pieteicēja rīcībā un, ja pārkāpums ir konstatēts pareizi, vai ir ievērota soda piemērošanas procesuālā kārtība.

[18] Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 8.pants noteic šādu disciplinārlietas izmeklēšanas un soda uzlikšanas kārtību:

1) pēc lēmuma pieņemšanas par lietas ierosināšanu valsts civiliestādes vadītājs vai cita pilnvarota amatpersona, kura izmeklē disciplinārlietu, konstatē visus nepieciešamos faktus. No ierēdņa (ierēdņa kandidāta), attiecīgos gadījumos arī no cietušā, tiek pieprasīts rakstisks vai mutisks paskaidrojums, un viņu pienākums ir sniegt minēto paskaidrojumu. Ja tiek iesniegts mutisks paskaidrojums, sastāda protokolu;

2) valsts civiliestādes vadītājs vai amatpersona, kura izmeklē disciplinārlietu, izvērtē konstatētos faktus un ne vēlāk kā mēneša laikā pēc lietas ierosināšanas izdara slēdzienu, vai ir izdarīts disciplinārpārkāpums. Šis slēdziens tiek atzīmēts disciplinārlietā. Pēc motivēta lēmuma disciplinārlietas izmeklēšanas termiņu var pagarināt uz laiku līdz vienam mēnesim. Izmeklēšanas termiņā neieskaita laiku, kad ierēdnim (ierēdņa kandidātam) ir pārejoša darba nespēja vai viņš ir atvaļinājumā;

3) pēc tam valsts civiliestādes vadītājs vai cita pilnvarotā amatpersona, pamatojoties uz slēdzienu, ar rīkojumu uzliek šajos noteikumos paredzēto sodu vai pieņem lēmumu par disciplinārlietas izbeigšanu, par to nedēļas laikā paziņojot ierēdnim (ierēdņa kandidātam), par kuru bija ierosināta disciplinārlieta, un cietušajam;

4) ja par ierēdņa (ierēdņa kandidāta) prettiesisko rīcību pēc tās rakstura saskaņā ar spēkā esošajiem likumiem ir paredzēta krimināltatbildība, tad valsts civiliestādes vadītājam vai */darbavieta/* par to ir jāpaziņo prokuratūrai.

Senāts līdzīgā lietā norādījis, ka, vērtējot Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 8.panta otro un trešo daļu, otrās daļas redakcija ar tajā noteikto termiņu, uz kuru atsaucas pieteicējs, ir attiecināma uz slēdzienu disciplinārlietā, nevis rīkojumu par soda uzlikšanu vai lēmumu par disciplinārlietas izbeigšanu. Ministru kabinets, izdodot attiecīgos noteikumus, nav ietvēris tajos lēmuma pieņemšanas termiņu disciplinārlietā. Šādos gadījumos rīkojums par soda uzlikšanu vai lēmums par disciplinārlietas izbeigšanu valsts civiliestādes vadītājam vai citai pilnvarotajai amatpersonai jāizdod savlaicīgi un saprātīgā termiņā.

Likumdevējs 8.panta otrās daļas tekstā tieši ir noteicis procesuālo termiņu slēdziena izdarīšanai disciplinārlietā. Slēdziens tiek izdarīts disciplinārlietas izmeklēšanas rezultātā par to, vai lietas faktiskajos apstākļos ir konstatējama disciplinārpārkāpuma izdarīšana. 8.panta trešajā daļā lietotie vārdi „pēc tam" apzīmē loģiski un laika ziņā vēlāk sekojošu darbību disciplinārlietā – rīkojuma par soda uzlikšanu vai lēmuma par disciplinārlietas izbeigšanu izdošanu. Šādas darbības termiņš tieši normas tekstā nav noteikts, taču tā ilgums noteicams saprātīgi, vadoties no labas pārvaldības, un to noteic pats lēmuma izdevējs (*sk. Senāta 2009.gada 9.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-534/2009 20.punktu*).

Vērtējot Slēdziena izdarīšanas un Rīkojuma izdošanas termiņu konkrētajā gadījumā, apgabaltiesa atzīst, ka Slēdziens izdarīts un Rīkojums izdots saprātīgā termiņā. Kā tas izriet no [1] un [2] norādītajiem faktiem, disciplinārlieta ierosināta 2006.gada 9.maijā, 2006.gada 24.maijā izveidota disciplinārlietas izmeklēšanas komisija pieteicēja lietā *(lietas 1.sējuma 80.lapa)*, disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš ar Ministru prezidenta 2006.gada 6.jūnija rezolūciju

Nr.l8/SAN-610/9336 pagarināts līdz 2006.gada 9.jūlijam *(lietas 1.sējuma 93.lapa)*, 2006.gada 10.jūlijā sniegts slēdziens *(lietas 1.sējuma 105.lapa)*, Rīkojums par pieteicējam piemēroto disciplinārsodu izdots 2006.gada 13.jūlijā. Apgabaltiesas ieskatā divu mēnešu termiņš slēdziena izdarīšanai ir samērīgs konkrētās lietas apstākļiem, savukārt Rīkojums izdots nekavējoties (trīs dienu laikā) pēc Slēdziena izdarīšanas.

Līdz ar to pieteicēja argumenti attiecībā par disciplinārsoda piemērošanas termiņa pārkāpumu noraidāmi kā nepamatoti.

[19] Tālāk apgabaltiesa izvērtēs disciplinārpārkāpuma esamību pieteicēja darbībās. Šajā sakarā jāpārbauda, vai pieteicēja darbībās ir konstatējams tiesību normu pārkāpums, kas saistīts ar viņam piešķirto amata tiesību un pilnvaru robežu pārsniegšanu, ar ko pamatots Slēdziens un Rīkojums.

[19.1] Pieteicējam disciplinārsods piemērots par Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 18.panta otrās daļas pārkāpšanu. Ierēdņu disciplinārsodu noteikumu 18.panta otrā daļa noteic atbildību par ierēdņa (ierēdņa kandidāta) izdarītu darbību, kas pārsniedz viņam piešķirto amata tiesību un pilnvaru robežas, ja tas saistīts ar būtiska materiāla vai morāla kaitējuma nodarīšanu valsts civildienestam, vai ar materiāla, fiziska vai morāla kaitējuma nodarīšanu fiziskai personai, vai ar materiāla vai morāla kaitējuma nodarīšanu juridiskai personai.

/normatīvais akts/ 4.panta otrā daļa piešķir */darbavieta/* tiesības kontrolēt */normatīvais akts/*, ierēdņu disciplinārsodu likuma un citu ar valsts civildienesta jomu saistīto normatīvo aktu piemērošanu iestāžu darbībā un atcelt to nelikumīgos lēmumus valsts civildienesta jomā. Šo tiesību ietvaros */darbavieta/* var uzdot ierosināt iestādes vadītājam disciplinārlietu (*/normatīvais akts/* 40.panta otrā daļa).

Vērtējot */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstuli, konstatējams, ka tā pamatota ar */normatīvais akts/* 40.panta otro daļu un 2.panta trešo daļu. */normatīvais akts/* 40.panta otrā daļa noteic, ka */darbavieta/* ir tiesīga ierosināt un izmeklēt jebkuru disciplinārlietu, uzdot to darīt attiecīgās iestādes vadītājam, pārņemt jebkuru disciplinārlietu, kā arī piemērot disciplinārsodu jebkuram ierēdnim. Ar vēstuli uzdots VID ģenerāldirektoram ierosināt un izmeklēt disciplinārlietu pret to VID Finanšu policijas pārvaldes izmeklētāju (ierēdni */normatīvais akts/* izpratnē), kurš 2006.gada 24.janvārī noteicis drošības līdzekli ierēdnim. Novērtējot lietā esošos pierādījumus, VID Finanšu policijas pārvaldes izmeklētāja 2006.gada 24.janvāra lēmums izdots kriminālprocesa ietvaros.

Kā tas redzams no Rīkojumā ietvertā pamatojuma, iestāde uzskata, ka pieteicējs, parakstot */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstuli, kurā */darbavieta/* uzlika pienākumu VID ģenerāldirektoram izvērtēt amatpersonu rīcības likumību prettiesiska drošības līdzekļa noteikšanā ierēdnim, ir pārsniedzis */darbavieta/* kompetenci, jo notikusi iejaukšanās kriminālprocesā, kā rezultātā valsts civildienestam nodarīts būtisks morāls kaitējums.

Kā ir norādījis Senāts, pieteicēja parakstītā */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstule vērtējama kopsakarā ar likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 8.punktu.

Likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 7. un 8.punkts noteic, ka VID ģenerāldirektors:

1) izskata sūdzības par pakļauto struktūrvienību un iestāžu ierēdņu pieņemtajiem lēmumiem un izdotajiem rīkojumiem un atceļ minēto ierēdņu nepamatoti pieņemtos lēmumus un izdotos rīkojumus;

2) var pieprasīt disciplinārlietas ierosināšanu pret jebkuru Valsts ieņēmumu dienesta ierēdni un darbinieku, ja:

a) tas pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" normas;

b) nav pildījis savus pienākumus;

c) tas citādi pārkāpis likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" normas.

Tādējādi likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" normas piešķir plašas varas pilnvaras ģenerāldirektoram vērsties pret prettiesisku rīcību dienesta ierēdņu rīcībā:

a) disciplinārlietas ierosināšanas tiesības,

b) lēmumu atcelšanas tiesības.

Senāts norādījis, ka vienlaikus šīs tiesības izmantojamas, ja speciālajās tiesību normās nav noteikts citādi. Tā kā Finanšu policijas izmeklētāja lēmums taisīts kriminālprocesa ietvaros, viņa rīcība un lēmumi apspriežami arī pēc KPL normām.

KPL 9.pants noteic kriminālprocesuālā pienākuma principa saturu, tostarp, uzsāktā kriminālprocesā ikvienas personas pienākums ir ievērot likumā noteikto procesuālo kārtību; procesuālās prasības tiesiskuma un pamatotības apstrīdēšana tiek veikta KPL noteiktajā kārtībā.

Izmeklētājs kriminālprocesā ir padots sava tiešā priekšnieka, uzraugošā prokurora, amatā augstāka prokurora norādījumiem vai izmeklēšanas tiesneša priekšrakstiem (KPL 29.panta pirmās daļas 5.punkts). Vienīgi šīs amatpersonas var atcelt izmeklētāja kriminālprocesuālās prasības (lēmumus).

No iepriekšminētajām tiesību normām Senāts secinājis, ka VID ģenerāldirektors nevar atcelt Finanšu policijas izmeklētāja kriminālprocesuālos lēmumus. Tomēr VID ģenerāldirektors var izmantot likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas 8.punktā minētās tiesības un ierosināt disciplinārlietu pret VID ierēdni – Finanšu policijas izmeklētāju, ja viņa rīcībā saskatāmas likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 28.panta pirmajā daļā minēto disciplinārpārkāpumu pazīmes: likumu neievērošana, varas vai dienesta stāvokļa ļaunprātīga izmantošana, dienesta pilnvaru pārsniegšana, noteikto pienākumu neizpildīšana vai pienākumu pienācīga nepildīšana, kā arī citas ierēdņu disciplinārsodu likumā noteikto pārkāpumu pazīmes.

No minētā apgabaltiesas ieskatā ir izdarāms secinājums, ka pēc būtības ar pieteicēja parakstīto 2006.gada 11.aprīļa vēstuli iejaukšanās kriminālprocesā tiesiski nav iespējama, turklāt minētajā vēstulē arī nekādā formā nav uzlikts pienākums VID ģenerāldirektoram veikt tā kompetencē neesošu darbību – atcelt kriminālprocesuālu lēmumu. Vēstulē nav ietverta konkrētā kriminālprocesa tiesiskuma analīze, kā arī ierēdņa darbību, par kurām bija ierosināts kriminālprocess, vērtējums.

Turklāt, kā redzams no lietas materiāliem, Rīkojuma izdošanas laikā bija spēkā Organizētās noziedzības un citu nozaru specializētās prokuratūras 2006.gada 18.maija lēmums, ar kuru Finanšu policijas izmeklētāja lēmums, uz kura nepareizību tika norādīts */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstulē, atzīts par nepareizu, un par to zināja lēmuma pieņēmējs (Ģenerālprokuratūras 2006.gada 19.maija vēstule Nr.3/2-2-7-06 Ministru prezidentam, *lietas 1.sējuma 45.lapa*). Minētais fakts Rīkojumā vispār nav vērtēts un nav ņemts vērā, lemjot par disciplinārpākuma esamību pieteicēja darbībās.

Kā līdzīgā lietā norādījis Senāts, arī Ministru kabineta 2001.gada 9.janvāra instrukcijas Nr.1 „Ierēdņa uzvedības principi" 15.punkts noteic, ka ierēdnis cenšas novērst nelikumīgu un noteiktajiem uzvedības principiem neatbilstošu rīcību iestādē un valstī.

Tādējādi no jau iepriekš norādītajām tiesību normām un minētā instrukcijas punkta izriet ierēdņa tiesības un pienākums rīkoties tā, lai novērstu prettiesisku rīcību iestādē. Konkrētajā gadījumā, tā kā */darbavieta/* kompetencē bija uzdot VID ģenerāldirektoram izmeklēt disciplinārlietu pret VID ierēdni – Finanšu policijas izmeklētāju, apgabaltiesas ieskatā nav saskatāma pieteicēja kā */darbavieta/* amatpersonas, kura parakstīja attiecīga satura vēstuli, prettiesiska rīcība. Gluži pretēji, pieteicējs, parakstot minēto vēstuli, ir rīkojies atbilstoši savai kompetencei, nolūkā vērst VID ģenerāldirektora uzmanību uz iespējami prettiesisku ierēdņa rīcību attiecīgajā iestādē un uzdodot VID ģenerāldirektora kompetences ietvaros veikt darbības attiecībā uz minētā ierēdņa prettiesisko darbību.

Ievējot minēto, apgabaltiesas ieskatā lietā nav konstatējams, ka pieteicējs ar savām darbībām būtu iejaucies kriminālprocesa virzītāja lēmumu kriminālprocesa ietvaros pieņemšanā, līdz ar to pieteicēja darbībās nav konstatējams tiesību normu pārkāpums, kas saistīts ar viņam piešķirto amata tiesību un pilnvaru robežu pārsniegšanu, ar ko pamatots Slēdziens un Rīkojums.

[19.2] Pārbaudot Rīkojuma saturu, apgabaltiesa konstatē, ka tajā nav norādīts uz citiem iespējamiem pieteicēja pārkāpumiem, sakarā ar ko uzlikts konkrētais disciplinārsods.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa uzskata, ka pieteicēja rīcībā, sakarā ar ko ierosināta konkrētā disciplinārlieta, nav disciplinārpārkāpuma sastāva. Apgabaltiesa pretēji atbildētājam nekonstatē atbildētāja vērtētājās pieteicēja darbībās */normatīvais akts/* 15.panta pirmās daļas 1. un 3.punkta, 16.panta pirmās daļas, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta pirmās daļas, Kriminālprocesa likuma 37.panta otrās daļas 5.punkta, kā arī amata apraksta 5.6.apakšpunkta pārkāpumus.

[20] Pārbaudot Rīkojuma argumentus par to, kā izpaudusies „būtiska morāla kaitējuma" nodarīšana un „svarīgu valsts vai sabiedrības interešu" aizskaršana, vai un kādas svarīgas valsts vai sabiedrības intereses būtiski aizskārusi pieteicēja sagatavotā */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstule, apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

Ievērojot [19] izdarītos secinājumus, ka pieteicēja rīcībā, sakarā ar ko ierosināta konkrētā disciplinārlieta, nav disciplinārpārkāpuma sastāva, nav pamata atzīt, ka pieteicēja parakstītā */darbavieta/* 2006.gada 11.aprīļa vēstule ir aizskārusi kādas svarīgas valsts vai sabiedrības intereses. Turklāt šāda aizskāruma faktiskai esamībai apgabaltiesas ieskatā ne Slēdzienā, ne Rīkojumā nav sniegts novērtējums.

Kā līdzīgā lietā norādījis Senāts, noteikumu Nr.158 5. un 18.punktā lietoti atklāti juridiski jēdzieni „būtisks morāls kaitējums" un „svarīgas valsts vai sabiedrības intereses". Tie piešķir iestādei, kura lemj par soda piemērošanu vai lietas izbeigšanu, tiesības novērtēt ierēdņa rīcību un lēmumus. Šādu novērtējumu tiesa var pārbaudīt ierobežotā apjomā: tā nevar sniegt jaunu novērtējumu, bet pārbaudīt, vai iestādes novērtējums nav patvaļīgs (*sal. Levits E. Ģenerālklauzulas un iestādes (tiesas) rīcības brīvība. Likums un Tiesības, 2003., Nr.7, 110., 111.p.*) (*sk. Senāta 2009.gada 9.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-534/2009*).

[21] Ievērojot [19]-[20] secināto, Rīkojums atzīstams par prettiesisku. Tā kā tas ir izpildīts administratīvais akts, sprieduma nolēmuma daļā lemjams jautājums par Rīkojuma prettiesiskumu nevis tā atcelšanu.

Papildus apgabaltiesa norāda, ka lietā nav pamata vērtēt, vai Rīkojumā pareizi izmantota iestādes rīcības brīvība (vai iestāde nav pieļāvusi kļūdas, konkrētajā gadījumā izvēloties atbilstošo disciplinārsoda veidu). Disciplinārsoda piemērošanai konkrētajā gadījumā nebija pamata.

[22] Pieteicējs izteicis arī prasījumu par atlīdzinājumu sakarā ar prettiesiska administratīvā akta izdošanu.

[22.1] Attiecībā uz minēto prasījumu apgabaltiesa konstatē turpmāk minēto.

Rīkojums izdots 2006.gada 13.jūlijā, likumā noteiktajā pārsūdzēšanas termiņā pieteicējs 2006.gada 1.augustā iesniedza pieteikumu tiesā par Rīkojuma atcelšanu un zaudējumu atlīdzību.

2006.gada 18.augustā pieteicējs iesniedza pieteikuma papildinājumu (*lietas 1.sējuma 151.lapa*), kurā atsaucis prasījumu par zaudējumu atlīdzību, norādot, „saglabājot APL 145.panta otrajā daļā norādītās tiesības līdz lietas izskatīšanas sākumam rakstveidā papildināt pieteikuma priekšmetu".

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 22.augusta lēmumu ierosināta lieta par Rīkojuma atcelšanu (*lietas 1.sējuma 2.lapa*).

2008.gada 4.februārī Administratīvās rajona tiesas tiesas sēdē pieteicējs iesniedza pieteikuma papildinājumu (*lietas 1.sējuma 173.-180.lapa*), kurā izteikts prasījums atlīdzināt pieteicējam mantiskos zaudējumus Ls 49 396 apmērā, personisko kaitējumu Ls 7000 apmērā un morālo kaitējumu Ls 5000 apmērā.

No Administratīvās rajona tiesas tiesas sēdes protokola redzams, ka pieteicēja pārstāvis ir atsaucis iesniegtos pieteikuma papildinājumus (*lietas 1.sējuma 184.lapa*), bet pēc atbildētāja ierašanās tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis

ir atkal lūdzis tiesai „pievienot lietai pieteikuma papildinājumus par mantiskā zaudējuma, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.” Tiesa ir nolēmusi pievienot pieteikuma papildinājumus lietai (*lietas 1.sējuma 188.lapa*).

Apgabaltiesas 2010.gada 20.marta tiesas sēdē pieteicējs uzturēja arī pieteikumu daļā par mantisko zaudējumu, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu (*lietas 2.sējuma 35.-36.lapa*).

[22.2] APL 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu.

APL 93.panta otrajā daļā noteikts, ja administratīvo aktu var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas (kā tas ir konkrētajā gadījumā), pieteikumā par administratīvā akta pārsūdzēšanu vienlaicīgi var prasīt arī atlīdzinājumu.

Savukārt APL 93.panta trešajā daļā citastarp noteikts, ja atlīdzinājums nav prasīts vienlaicīgi ar administratīvā akta pārsūdzēšanu, iesniegumu par atlīdzinājumu var iesniegt iestādei, kas nodarījusi zaudējumus vai kaitējumu. Atlīdzinājumu iestādei var prasīt, ja ir pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšanas pēc būtības (ir stājies spēkā tiesas spriedums).

No minētā secināms, ka atlīdzinājumu konkrētajā gadījumā pieteicējs var prasīt vienā no diviem veidiem: 1) kopā ar pamatprasījumu par administratīvā akta atcelšanu tiesā; 2) pēc sprieduma stāšanās spēkā, ja administratīvais akts atzīts par prettiesisku.

Apgabaltiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā nav pamata atzīt, ka atlīdzinājums prasīts vienlaicīgi ar administratīvā akta pārsūdzēšanu. Kā konstatēts [22.1], pieteicējs no minētā prasījuma atteicās. Pieteikuma papildinājums par atlīdzinājumu iesniegts 2008.gada 4.februārī, tas ir, vairāk kā gadu un piecus mēnešus pēc Rīkojuma spēkā stāšanās. Tikai tad, ja prasījumu par atlīdzinājumu pieteicējs būtu iesniedzis Rīkojuma tiesību normās noteiktā pārsūdzības termiņa laikā – mēneša laikā no tā paziņošanas brīža, būtu pamats atzīt, ka atlīdzinājums prasīts vienlaicīgi ar Rīkojuma pārsūdzēšanu.

Šādos apstākļos atlīdzinājuma prasījumam jāievēro lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtība, kas noteikta APL 93.panta trešajā daļā, kas citastarp noteic, ka uz iesniegumu par atlīdzinājuma izskatīšanu attiecināmi šā likuma noteikumi par administratīvo aktu.

Ņemot vērā minēto, pieteikums daļā par mantisko zaudējumu, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu ir atstājams bez izskatīšanas, pamatojoties uz APL 278.panta 1.punktu, jo konkrētajā gadījumā pieteicējs minētajam prasījumam nav ievērojis lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

[23] Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums nav pamatots.

[24] Tā kā apgabaltiesa pieteikumu daļā apmierina, saskaņā ar APL 126.panta pirmo daļu apgabaltiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu (*lietas 1.sējuma 17. un 247.lapa*) izskatāmajā lietā,

proti, valsts nodevu Ls 10 apmērā par pieteikuma iesniegšanu tiesā un valsts nodevu Ls 5 apmērā par apelācijas sūdzības iesniegšanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

M.J. pieteikumu apmierināt daļā.

Ministru prezidenta 2006.gada 13.jūlija rīkojumu Nr.353 „Par disciplinārsoda piemērošanu *M.J.*" atzīt par prettiesisku.

Atstāt bez izskatīšanas pieteikumu daļā par mantisko zaudējumu, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

Uzlikt pienākumu Latvijas Republikai atlīdzināt *M.J.* 15 (piecpadsmit) latus par samaksāto valsts nodevu.

Spriedumu 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*(paraksts)*	S.Kanenberga
Tiesneši	*(paraksts)*	I.Amona
	(paraksts)	V.Poķis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese S.Kanenberga
Rīga, 2011.gada 31.oktobrī